

31.12.2012 - Voornemens

Hoewel ik in principe geen voornemens maak – geen voornemens betekent namelijk dat je jezelf niet teleurstelt – probeer ik altijd wel uit te voeren wat ik me voorgenomen had uit te voeren. Is dat een contradictio in terminis? Zou best wel eens kunnen, zit allemaal in hetzelfde beestje.

Ik wil eigenlijk deze 31e december toch even terugblikken. Het is een "bewogen" jaar geweest.

Een jaar geleden vond ik dat het er allemaal rooskleurig uitzag.

Ik had Bodil ontmoet – voor mijn moeder: spreek uit als Boediel, klemtoon op de eerste lettergreep (mijn moeder weigert om haar naam te herkennen, te moeilijk zegt ze, vandaar), en dat was (en is) een van de beste dingen die me overkomen is. Wij hebben veel gemeen qua interesses, wij hebben veel om over te praten, ze is prachtig mooi en prachtig intelligent, en het is telkens weer een genoegen om bij haar te zijn.

En mede daarom had ik voor mezelf besloten om niet langer **elk** weekend te werken, maar om me te beperken tot één weekend op en één weekend af. Niet dat het dan opeens een 38-urig ambtenarenbaantje wordt, dat taxiën, het is nog steeds een week vroegdienst (dinsdag tot en met vrijdag, 06:45 tot circa 17 ~ 18 uur, samen zo'n 45 uur) en een week late dienst (maandag tot en met zaterdag, 15 tot circa 24 ~ 01, plus donderdag- vrijdag- en zaterdagnacht van 00 tot 04 ~ 05, samen zo'n 70 uur), maar toch, één weekend om eens een keer te doen waar ik zin in had, wooaaw!

En Bo inspireerde me ook om wat (meer) aan beweging te doen. De trainingsstudio had een aanbieding in januari (meld iemand aan dan krijgt ie de eerste maand gratis en samen een paar bioscoopkaartjes), en ik heb ook die stap genomen. Me aangemeld dus. Was wel schokkend, want Sissels Trainingstudio berekent een gezellige kr 500 per maand, éénjaars verbintenis. Ja, het kon wel goedkoper, als ik meteen voor drie jaar tekende, dan kreeg ik 10% korting geloof ik. Ja, Bo traint daar ook, maar zij krijgt 40% vergoed van haar werkgever. Maar A gezegd, dus ook B gezegd: minstens één keer per week stond ik daar. Bodil doet mee met allerlei collectieve oefeningen: sterkte, fietsen, aerobic, en weet-ik-veel wat nog meer, en ik doe mee. Minstens één keer moet ik van mezelf, het streven is twee of drie keer per week.

In het kader van de algehele conditie, heb ik mevrouw mijn Huisarts gevraagd een Uitgebreide controle te doen. Nou ja, ik heb twee buisjes bloed laten tappen en het controleformulier stond vol met vinkjes. Ja, mijn cholestrol was iets hoog, maar niet om me zorgen over te maken. En ik moest extra vitamine-D slikken, maar dat is hier een volksziekte, gebrek aan zonlicht. Voor de rest was alles in orde. Zei ze.

Toen ik rond Pasen nog een keer langs kwam – kweeniemeerwaarvoor – zei ze: heb je er nooit over gedacht te stoppen met roken? Jada, natuurlijk heb ik daar wel eens aan gedacht, maar er was altijd wel een reden om dat maar een andere keer te doe. Zou je dat niet nu doen dan? We hebben nu een nieuw medicijn dat de plaats van de nicotine in de neurotransmitters overneemt, zodat je de fysieke drang naar nicotine afbouwt, en zo gemakkelijker kunt stoppen. OK, dan zal ik 't eens proberen. Maar toen ik beneden in de apotheek kwam, had ik er grrrr al spijt van: of ik maar even kr 800 wilde neerleggen voor de eerste kuur van een maand. Ik heb me toen maar door mijn portemonnee laten overtuigen: als ik verdikkie achthonderd kronen neerleg, zal

ik stoppen ook. Ik heb mijn pakje sigaretten leeggerookt, idem dito met mijn pakje shag, (en ik moet eerlijk toegeven dat ik nog een pakje van 10 heb gekocht en in de lucht heb doen opgaan), maar daarna was ik dus gestopt met roken.

Wat nog meer?

Vervoer. Mijn trouwe Fiëstaatje waarmee ik drie jaar lang tussen Bergen en Sunnfjord heen en weer gependeld heb, deed het niet meer. Nou ja, niet zo tragisch: hij was zó astmatisch dat de katalysator niet meer genoeg katalyseerde om de auto door de apk-keuring te laten komen, hier gewoonlijk EU-controle genoemd. Ja, Noorwegen heeft twee keer het lidmaatschap van de EU aangevraagd, hetgeen telkenmale in een referendum door de bevolking werd afgewezen, maar vele aspecten in het dagelijkse leven hebben toch een Europees bijmaakje. De katalysator was dus heengegaan, en een nieuwe zou kr 7000 aan onderdelen kosten en nog een dikke kr 8000 aan arbeidsuren. Voor een auto waarvan het slot van de bestuurdersdeur defect was, waarvan het handvat van diezelfde bestuurdersdeur niet werkte (zodat de bestuurder via de andere kant moest instappen en een aanval van de versnellingspook op het onderste deel van de rug moest tolereren om bij stuur en pedalen te geraken), een auto waar ergens een lekkage zat zodat de cabine zó vochtig was dat des winters er meer ijs aan de binnenzijde van het raam en op de stoelbekleding zat dan aan de buitenzijde, en zo nog een aantal misgenoegens meer. Een auto waaraan ik al eens kr 8000 voor een nieuwe koppeling had gependeld, een auto waarvan al eens de helft van de remcircuits verdwenen was op de dag dat J & L met die auto op vakantie zouden gaan. Maar deze auto kwam dus niet meer door de APK, en dat wordt dus doorgegeven aan de Rijksdienst voor het Wegverkeer (hier Vegvesen genaamd, spreek de -v- uit als -w- en je ziet de connectie). Alle auto's moet een keer per jaar gekeurd zijn, verzekering betaald, en wegenbelasting betaald. Eén van die componenten afwezig en je krijgt geen jaarsticker op je nummerbord en je komt op de "opsporingslijst" van de politie: kortom je mag / kunt niet rijden. Als je je auto laat "verwrakken", krijg je in elk geval nog kr 2000 "statiegeld" voor terug.

Ik vond via de lokale Marktplaats een soort Beun de Haas die een betere auto te koop had (een VW Golf stationswagen uit 2002), en bij nader contact bleek dat hij de verwrakkingsprocedure wel op zich wilde nemen. Nee, hij had nog een andere Fiësta staan die op andere plaatsen malfunctioneerde, zodat ie van twee Fiësta's een groot feest en één rijdende kon maken, zodat ie zelfs kr 2500 aan inruil bood. Ik had inmiddels een financieringsmaatschappij gevonden die mij wel kr 55000 wilde lenen tegen een horribel rentepercentage, zodat ik vijf jaar lang kr 1262 zou betalen en intussen met de Golf mocht rondrijden. En omdat ik mijn schuld bij NAV Kinderbijdrage met kr 2000 per maand had afbetaald, was er financieel ruimte voor die autolening. Gedaan dus, dus nu heb ik een minder oude auto met iets meer comfort en ruimte. Ik kan bijvoorbeeld gewoon door de bestuurdersdeur instappen. Puur luxe!

Luxe deel 2

In januari was de financiële situatie dusdanig dat ik mezelf een cadeautje heb gegeven: er was een mooie aanbieding bij Foto Knudsen, een Canon EOS 500D met een dichtbij-zoomlens plus een verweg-zoomlens, samen voor iets onder kr 4000. Het kon en het mocht van mezelf: ik heb altijd met "echte" camera's gefotografeerd, en camera's op mobiele telefoons worden danwel steeds beter, maar ze hebben niet het gebruiksgemak en de mogelijkheden van een spiegelreflex met verwisselbare lenzen. Blij dus.

In februari heb ik me met Bodil nog meer in luxe ondergedompeld: een weekje last-minute naar Hurgada. Kostte een beschaafde prijs, iets van kr 2000. Prachtig weer, prachtig gigantisch enorm kolossaal hotel. Excursie gemaakt, met een bootje eropuit, naar de koraalriffen, waar je kon snorkelen. Ik heb vele uren even onder de oppervlakte van de Middellandse Zee bij Cambrils doorgebracht, onge oefend zwemmer als ik ben. Maar daar was de bodem in zicht en "onder handbereik". Nu in de Rode Zee ging ik – met ietwat bezwaard gemoed – met een drijfvest en snorkel te water. De boot mocht niet boven het koraal komen, dus we lagen enigszins op afstand, en de hele kudde bootbewoners – en alle bewoners van alle andere bootjes die dezelfde excursie voeren – spartelden vrolijk rond. Ik daalde het trappetje af, en na enige tijd was ik aan het water gewend. Maar toen ik mijn blik naar beneden richtte, sloeg de schrik mij om het hard. Ik dreef daar wel, maar onder mij gaapte een diepte die mij hoogtevrees bezorgde. En het water was zó kristalhelder dat het overduidelijk diep was. Ik durfde gewoon niet. Ik ben teruggekeerd naar de boot en het verder voor gezien gelaten. Maar het was mooi, maar diep met hoofdletters. DIEP dus.

Vakantie deed achteraf pijn in mijn portemonnee: Hurgada is Egypte en Egypte is Afrika en geen Europa. Dat betekende dus dat mobiel-telefoongebruik een ietsje duurder was dan hier of in Nederland. Telefoonrekening was bijna net zo duur als de hele vakantie. En er kwamen nog wat gezellig dikke jaarnota's binnen, en februari met een week papaverlof en een week vakantie is sowieso niet een van de meest inbrengende maanden, dus dat was een financieel dipje. Toen ik uit Stongfjorden vertrok had ik voor kr 15000 een Persoonlijk Krediet afgesloten voor huurdeposito en aanschaf van diverse dingen, en met een snelle actie kon ik dat laten optrekken tot kr 25000 met vervolgens een afbouw van kr 500 per maand. Dus dat ging goed.

Voorjaar 2012

Het leven had een redelijk normale draai. Veel werken, regelmatig gezellig dingen doen met Bo (stad in, wandelen in de bergen – dat is zo leuk hier: deze stad is tussen de bergen gebouwd: veel woningen hebben alleen een voorkant omdat de achterkant tegen een berghelling aan staat. En tussen de bebouwing door liggen een handvol bergen, die uitermate geschikt zijn om óp te wandelen), (soortement) regelmatig sporten, of alleen of met Bo.

Zo ook die maandag 14 mei. Naar de sportschool geweest, samen, niet overdreven actief maar zoals men in 't Noors dan zegt *passelig*. Maar in de kleedkamer voelde ik me niet helemaal jofel: druk op mijn borst, tinteling in mijn linkerarm en –vingers. Overlegd met Bo en zij vond dat we maar een ambulanse moesten laten komen, *better safe than sorry*, nietwaar? Ik zat op de sofa daar, voelde me redelijk, had van Fredrik, een van de instructeurs daar, een banaan gekregen omdat hij dacht dat ik misschien laag in mijn bloedsuikers zat. Toen de ambulanciers kwamen, kon ik goed met hen converseren, ik werd op de brancard vastgegespt, sensors voor de hartmonitor bevestigd, en daar gingen we. Ik herinner me nog dat ik tegen die broeder zei "dat is de eerste keer dat ik de Løvstakk-tunnel horizontaal doorkruis", maar 1 km later, midden op de Puddefjordsbrug sloeg het Infarct toe en was ik weg. Wat er daarna allemaal is gebeurd, heb ik van horen zeggen, en uit mijn Patiëntdossier dat ik achteraf heb opgevraagd en 64 pagina's dik toegestuurd heb gekregen. Op weg naar het ziekenhuis – wat zal het zijn? Zes, zeven minuten met zwaailicht? – zijn we nog gestopt om de bemanning van de Luchtambulace op te pikken, omdat die meer ervaren waren in hartmassage en zo. In het ziekenhuis zijn ze in totaal 62 minuten met me bezig geweest om mijn hart weer enigszins stabiel te laten kloppen. Ondertussen hebben ze via mijn liesader de geblokkeerde ader in mijn hart gedotterd, dus een cilindrische veer (denk aan de veer die in een ballpoint zit,

deze is vergelijkbaar qua afmeting) naar de geblokkeerde plek gebracht, vervolgens met 14 atmosfeer druk de ballon die **in** de veer zat opgeblazen, zó hard dat de veer uitzet en de aderwand met de "verkalking" er binnenin naar buiten drukt. Wanneer dan de druk verminderd wordt, houdt de veer de ader plus alle aanslag die de bloeddorstrooming had verhinderd op zijn plaats.

Om mijn lijf de kans te geven "op adem" te komen, hebben ze mij vervolgens zeven dagen in kunstmatig coma gehouden. Niet dat ik volkomen onder zeil was; ik moet gemerkt hebben dat mijn superknullen in de buurt waren, want zij speelden een hoofdrol in de meest wilde dromen die ik heb meegemaakt. Er was bijvoorbeeld die finalewedstrijd voor scheidsrechters die ergens zuid van Bergen werd gespeeld, en waar zij als volbloed Ajax-stewards natuurlijk bij moesten zijn. De één reed op een sneeuwschuiver vol met voetbalvlaggen (ben even kwijt of het Ajax- of Brann-vlaggen waren, maar in elk geval roodwit), de ander was gestationeerd op de wegcentralen waarvandaan de inzet van de sneeuwschuivers werd gecoördineerd. Voor de rest was het hele westland onder een dikke laag sneeuw, en die moest geschoven worden. Buiten – zo kreeg ik later te horen – was het 26°, een van de warmste meimaanden uit de Bergenser geschiedenis. Mijn lijf had wel een behoorlijke opdonder gekregen: er werd bijvoorbeeld een spontane maagbloeding gecontateerd, en een longontsteking, mede veroorzaakt doordat mijn nieren door de shock – zuurstofabstinentie? – er volledig de brui aan hadden gegeven. Dus behalve dat ik aan de hartmonitor lag, moest ik dus ook regelmatig aan de dialyse-apparatuur om mijn bloed bruikbaar te houden.

Ze hebben meerdere keren geprobeerd om mijn coma-verdoving terug te schroeven, maar ik was niet geheel en al blij met alle slangen en leidingen die in en uit alle lichaamsopeningen kwamen, en bij het minste geringste aan bewustzijn, begon ik overall aan te trekken. Maar na zeven dagen is het gelukt om mij dusdanig rustig te houden dat menselijk contact en uitleg over de noodzaak mogelijk was. De eerste die ik herkenbaar in het oog kreeg, was mijn superzus, en ik vroeg haar uiterst verbaasd: Wat doe **jij** hier? En zij vertelde dat zij en mijn superknullen bij toerbeurt in Bergen neergestreken waren, direkt nadat ze bericht over mijn misfortuin hadden gekregen, en dat zij dus aan de rand van mijn bed hadden gezeten en mijn hand hadden vastgehouden.

Ik voelde mij eigenlijk redelijk in orde: ik had wel slangen met zuurstof die of met een masker – oef, wat vervelend, zo strak dat praten moeilijk viel – of met een rietje werd toegediend. En ik had pijn aan mijn onderrug van al het stilliggen. Maar ik had in het geheel geen last van mijn hart; wat mij betreft kan ik wel naar huis.

Ik heb nog een week daar op de Hart Intensief afdeling doorgebracht; daarna was ik zo ver opgeknapt, dat ik met goed fatsoen overgebracht kon worden naar de Nierafdeling: omdat mijn nieren nog steeds niet volledig op gang waren, moest ik blijven dialyseren om mijn afvalstoffen kwijt te raken. Terwijl ik me zo fris voelde als een hoentje. Nou was dat slechts ten dele waar: (mede door alle pillen die ik te verwerken kreeg), had ik allerlei slaapproblemen en sliep ik op de meest merkwaardige momenten wel en op andere, meer gebruikelijke tijden niet. Maar op 14 juni mocht ik het ziekenhuis verlaten: mijn nieren waren goed genoeg op gang om door de huisarts te laten controleren.

Geld1

Toen ik thuis kwam, heb ik eerst maar eens de ziekmelding in mijn hand doorgelezen. Deel A was van medicus naar de NAV, deel B was voor de patient, deel C was de verklaring van de patient naar de NAV en deel D was voor de werkgever. En ondertussen bleek dus ook dat ik nergens geen inkomsten van ontvangen had: niet van mijn werkgever, niet van de NAV (die over de uitbetaling van ziektegeld

gaat, onder andere). Mijn werkgever had alleen een "eigenmelding" ontvangen – als je ziek bent, mag je dat twee dagen op eigen initiatief doen, als je langer ziek bent, moet je een briefje bij de dokter halen. En de NAV had dus helemaal niks ontvangen, want die klojo's in het ziekenhuis hadden mij pas na een maand ziekgemeld. En de NAV had dus ook geen financiële informatie over mij want die moest vna mijn werkgever komen. Maar binnen een redelijk snelle periode, bleek ik geld op mijn rekening bijgeschreven te hebben. Was wel weinig, kr 18000 in plaats van kr 20500, terwijl het overeen behoort te komen, maar mevrouw NAV zei dat alles klopte.

Werk

Zo tussen neus en lippen door hadden ze me in het ziekenhuis verteld dat iedereen met hartproblemen aangemeld moest worden bij de Fylkeslegen. Fylke is provincie, lege is dokter, dus zeg maar de Provinciale Medische Dienst. Die gaan over rijbewijzen, en omdat ik niet meer voldeed aan de gezondheidseisen, was mijn rijbewijs (en taxibewijs) ingetrokken, voor onbepaalde tijd. Eerst zeiden ze alleen taxibewijs (dan kon ik nog wel privé rijden, altijd handig als je kinderen 250 km verderop wonen), maar nee, of ik ook maar mijn rijbewijs op het dichtstbijzijnde politiekantoor wilde inleveren. Ja, er waren wel mogelijkheden om dispensatie aan te vragen, maar hoe dat precies in zijn werk ging ...

Begin augustus ging ik op voor de hartvalidatiecursus. Bij de intake daar was er een arts – iets Baltisch, maar ik kon haar gelukkig goed verstaan; buitenlanders die noors spreken zijn vaak lastiger dan de 10.000 verschillende accenten en dialecten die dit lange land rijk is – die direct door had dat ik beroepschauffeur was en zonder rijbewijs zat. Ze zei jij hebt dispensatie nodig en daarvoor moet je een belastings-ECG, een 24uurs-ECG en een hartecho hebben, en die vraag ik **nu** voor je aan. Mooi denk ik, da's geregeld. Maar geregeld in Noorwegen wil nog niet zeggen gedaan. Vijf weken lang de cursus gevolgd, informatie over oorzaken, gevolgen, voeding, beweging, roken, en elke dag een uurtje "trimmen". Voelde meer als bejaardengymnastiek (maar niet iedereen leek zo vitaal als ik), behalve de laatste dag van de week, dan was het buitengym, eerst tien minuten wandelen naar de Tarlebøveg, en vandaar vier minuten een hellende weg op, vier minuten weer terug, en dat één keer onder de noemer "warmlopen" en daarna vier keer achterelkaar. Dat was behoorlijk inspannend. De eerste keer was het een gezellig uitje, lekker weer, maar de drie weken daarna was het meteorologisch een stuk minder, dreigende wolken en één keer werd die dreiging ook ten uitvoer gebracht, het hoosde echt met bakken van de hemel. En ik dacht dat het allemaal wel mee zou vallen, ik had geen speciale regenkleding aan (of zelfs maar mee), en ik was doorweekt tot in de bilnaad.

Op 1 oktober mocht ik me melden in het ziekenhuis voor de 24uurs-ECG. Behangen met sensors – niet alleen voor de ECG-meting, maar ook voor een 24uurs-bloeddrukmeting – mocht ik weer naar huis, en de volgende dag weer terug. Daarna was de grote vraag, hoe de gegevens bij de Fylkeslegen terecht moesten komen. Toen ik weer op audiëntie was geweest bij een hartspecialist – ik had weinig met de hartafdeling te maken gehad, omdat mijn nierproblemen belangrijker schenen, kwam ik op herhaling bij een nierenboer, niet bij een hartenboer – vertelde hij mij dat alle rapportages ook doorgestuurd werden naar de Fylkeslegen. Toen heb ik maar eens contact met hen gezocht, en toen kreeg ik te horen dat zij daar helemaal niet op zaten te wachten. Zij wilden formulier NA202 hebben, in te vullen door mijzelf, mijn huisarts, en aangevuld door een verklaring van mijn hartspecialist. Een verslag van mijn laatste driemaands-controle mocht ook. Maar ik was nooit op enige nacontrole bij de hartenboers geweest. Dus ik heb de Professor maar eens opgezocht, die mij had beloofd zijn best te doen als ik problemen met mijn rijbewijs zou hebben:

in eerste instantie was er sprake van intrekking van een jaar endát vond ie al lang. Afijn, het hele geval uitgelegd – nee, ik had het hele zootje, formulier NA202, mijn verklaring, huisartsverklaring, alvast in een envelop gedaan en een briefje voor de prof erbij of ie maar even een uitspraak over mij wilde doen. En dan de boel doorsturen naar de Fylkeslegen. Een week later nog niks gehoord, niet van prof Fanabust, niet van de Fylkeslegen. Dus maar weer een kattedelletje, weer even langs bij de Hart-Intensive Care waar ik zo netjes opgelapt was, briefje voorbereid want de prof is nooit ergens te vinden als je 'm nodig hebt. Weer een week gewacht, weer geen respons, weer een smeekbede, en toen belde hij mij 's avonds met het bericht dat de envelop die dag op de post was gegaan. Een woensdag. En de Fylkelegen meldde de maandag erna dat een besluit over de toewijzing van de dispensatie onderweg was. En die brief kwam vrijdag (en Norsk Posten beweert dat alle A-post de volgende werkdag wordt bezorgd), en daarin stond dat ik een jaar lang dispensatie kreeg van de gezondheidseisen voor een rijbewijs, inclusief mijn taxibewijs. De maandag erna bij het kantoor van het Vegvesen, en na een uur met een rijbewijs de deur uit. Jippie. Moest alleen die procedure nog een keer herhalen omdat ze over het vinkje bij de categorie A hadden heengekeken, maar dat mocht de pret niet drukken: ik had een rijbewijs en kon weer werken.

Geld2

Want werken moest ik, iets anders had zich aangemeld. Ik kreeg een berichtje van mijn huisbaas, waar de huur over november bleef. Gecheckt, en het bleek dat door de mindere uitkering en de niet verminderde stroom rekeningen, mijn verhoogde Persoonlijke Krediet langzaam maar ontzettend zeker volledig was opgebruikt, dus zelfs mijn huishuur kan er niet meer van af.

Ik zat dus direct de dag erna bij de NAV op de stoep. En daar bleek – omdat ik variabele inkomsten had/heb – dat mijn ziekengeld was gebaseerd op de inkomsten van de drie maanden voorafgaand aan mijn ziektegeval. Infarct op 14 mei, dus over april, maart en februari. EN wat zijn de zuinigste maanden in de taxi-business? Juist het eerste kwartaal van het jaar. En wat was er speciaal met februari 2012? Juist, ik had eerst een weekje papaverlof gehad, en daarna een weekje vakantie. Dus mijn inkomsten van februari waren slechts de helft van een normaliter toch al slechte maand. En op die inkomsten was mijn ziekengeld gebaseerd. Maar, zo zei meneer NAV1, je kunt altijd een klacht indienen en vragen om herziening gebaseerd op je inkomsten over een heel jaar. Dat is realistischer. Hier heb je een klaagformulier. Je hoeft alleen maar je hele doopceel te lichten, ál je kosten, uitgaven en inkomsten te kopiëren en bij te voegen, en het hele pak hier in te leveren. Dat was dus de aanpak van het Hoofdprobleem, de verkeerde vaststelling. Maar daarnaast was er nog het acute probleem van het gebrek aan kontanten. Want niet alleen had ik niet genoeg om mijn huur te betalen, ik was nu ook 50% beter gemeld, dus mijn ziekengelduitkering werd ook gehalveerd, en bovendien zou het tot halverwege januari duren voordat ik mijn loon over mijn werkzaamheden in december van de taxicentrale uitbetaald zou krijgen. En de decembermaand kwam eraan, en ik zou de meisjes tussen kerst en oud-en-nieuw bevaderen, nee, zelfs tot 2 januari, de eerste keer dat ik een jaarwisseling thuis zou doorbrengen, maar het ophalen van de meisjes kost ook geld, kortom allerlei onvermijdbare uitgaven, allerlei afwezige inkomsten.

Dus ik heb met mevrouw NAV2 gesproken, ik heb een aanvraagformulier voor sociale steun meegekregen, ik hoefde alleen maar mijn hele doopceel te lichten, ál mijn kosten, uitgaven en inkomsten te kopiëren en bij te voegen, en het hele pak in te leveren. De dag erna zat ik dus weer bij de NAV, na een hele nacht met formulieren invullen (omdat mijn arbeidssituatie zo anders is, geen vast inkomen en

zo, past dat niet in zo'n formulier dus moet ik zelf alles beschrijven), formulier 1 ging naar mijnheer 1 voor de Klaagafdeling, formulier 2 ging naar mevrouw 2 voor de steunafdeling. De hele week elke dag langs gegaan, is er al nieuws? nee, er is geen nieuws. En op een gegeven moment kreeg ik tussen neus en lippen door te horen dat de behandeling van een klacht wel tot zes maanden kan duren. Dat was wel een knauw.

Mijn aanvraag voor steun werd na een dag of tien beantwoord. Ik kreeg steun voor noodzakelijk levensonderhoud vanwege mijn huishuur, wanneer ik de kwitantie kon laten zien voor de betaalde huishuur, en wanneer ik een aanvraag zou indienen voor het verlagen van de kinderbijdrage. Zij vonden namelijk dat de kinderbijdrage die ik betaal voor de meisjes, zo hoog is. Die bijdrage is door NAV Førde vastgesteld aan de hand van allerlei tabellen, en volgens mij is er weinig flexibiliteit daarin mogelijk. Ik had al eerder met het bijltje Kinderbijdrage gehakt, en ik dacht dat als ik die aanvraag nou maar indien, krijg ik in elk geval mijn geld voor de huur en zie ik later wel hoe ik van die Bijdrage-wijziging afkom. Afijn, zo gedaan, en dat ging op het nippertje goed: ik moet mijn ontvangen kontanten voor de taxiritjes elke week overmaken naar de centrale, en nu in geval van liquiditeitskrapte, moet ik dat geld eerst op mijn eigen rekening storten. En doordat ik een financieel kerstcadeautje kreeg overgemaakt van mijn superex, was er opeens genoeg geld voor mijn huishuur, terwijl dat geld bedoeld was voor de centrale. Maar op het nippertje was daar ook mijn loon over de ene week in november die ik gewerkt had.

Status

Hoe staat het nu? Wel, ik heb bericht gekregen van de NAV Administratieve afdeling (die mijn ziekgeld heeft vastgesteld) dat zij vinden dat mijn klacht binnen zes weken ingediend had moeten worden, en dat zes maanden wat erg over tijd is, zodat zij mijn klacht niet eens in behandeling willen nemen. Ik heb dus weer mijn hele handelswijze uiteengezet voor de eigenlijke Klaagafdeling, en hoop nu dus maar dat zij ontvankelijk zijn voor de redelijkheid van mijn verzoek, met name omdat het de NAV was die mij deze handelswijze adviseerde.

Ik heb een brief gekregen van NAV afdeling Førde die de Kinderbijdrage vaststelt. Ik had mijn aanvraag voor verlaging ingediend bij de NAV afdeling Incasso, maar op de een of andere wijze is die brief blijkbaar in Førde terecht gekomen, en NAV Førde heeft mij blijmoedig meegedeeld dat zij ernaar zullen kijken en – geheel conform de procedures – hebben zij mijn allesbehalve liefhebbende ex daarover geïnformeerd zodat zij haar zegje kan doen. Hetgeen ik persoonlijk wilde vermijden.

Ik ben 50% beter/ziekgemeld, dus ik kan het me veroorloven om een dagje meer bij te komen van een drukke dienst. Maar ik voel me uitstekend achter het stuur – hoewel die truus op de centrale mijn vaste auto aan een broekie heeft overgedaan, en weigert om auto's te ruilen zodat ik mijn eigen weer terug krijg – en heb met veel plezier drukke weken in december gedraaid, de hoogste weekomzetten in mijn geschiedenis.

Ik word op 2 januari weer terugverwacht in het ziekenhuis voor wederom een 24uurs ECG.

Zodra mijn financiën weer tot rust gekomen zijn, ga ik me opnieuw aanmelden voor de sportschool. Niet bij Sissels Training waar ik van mijn stokje ging: daar hebben ze mijn account na twee maanden op non-actief gesteld, en heb ik dat zo gelaten. Nee, er is hier in mijn winkelcentrum een nieuwe sportschool die kr 300 per maand kost, zonder bindingstijd, en hier onder aan de voet van mijn berg is er ook een waar ik zo naar binnen rol als ik struikel bij het afdalen van mijn berg. Moet eens zien wat die kost, maar er zijn mogelijkheden. Ik heb trouwens tijdens mijn ziekteverlof thuis regelmatig gewandeld in de omgeving. Ik ben in de herfst een keer op de fiets van

hier naar Bodil gereden (12 km, inclusief wat op en af, een uur fietsen) en de dag erna weer terug.

Ik ben een gelukkig mens met Bodil aan mijn zijde, met mijn meisjes in de buurt, met het besef hoeveel mijn superknullen voor mij betekenen (en andersom). Kon ik alleen maar een andere woning vinden die me geen kr 8500 per maand kost, kon ik alleen maar een baan vinden met een 40-urige werkweek en normaal salaris, dan zouden de dingen misschien wat makkelijker lopen. Maar dat is niet essentieel. Het leven is essentieel, en dat is er. Amen.